

Larghetto.

Mellem Gravenes Høi ----- grønnes en Blomst saa skiön, meer for Tanke end Öi ----- e,

duftende helst i Lön. Hvo den finder, om Alt Du böd, hans blev Blomsten i Liv og Död.

Hvo den fin-der, om Alt Du böd, hans blev Blomsten i Liv og Död.

2.

3.

4.

5.

Först, tilbage i Tiden,
Stod den paa Christi Grav.
Mangen Vandrende siden
bandt den om lagte Stav.
Hvo sig pryder til Natten saa,
Dysses ind af de Stjerner smaae.

Naar de Lidende blegne,
Dufter den tifold sødt
Hvor de Modige segne,
Reder den Leiet blödt.
Fredsaelt slumresde Blomster nær;

Lad af Luer os blindes,
Jorden i Flammer staae;
Frit, kun Blomsten vi mindes,
See vi til Himlens Blaa.
Hvo saa vandrer, er Vey endtrang,

Os velsignet da være
Evighedsblomstens Navn!
Al vor Kummer vi bære
Hen i dens Vennefavn!
Blomst der spired' paa Christi Grav!
Styrk hver Vandrer! bekrands vor Stav!